

M. A. Castrénin seura

Jäsentiedote 1 / 2019

Kansallismuseon suomalais-ugrilaisista kokoelmista	2
Pyhän koiran niemi	3
9D-luokka M. A. Castrénin jalanjäljillä	4
Kirjallisuuden vaihtoa ja kulttuuritekoja	6
Yhteystiedot	8

M. A. CASTRÉNIN SEURAN VUOSIKOKOUS

Aika torstai 11.4.2019 klo 18.00
Paikka M. A. Castrénin seura, Mariankatu 7 A 5, Helsinki

Kutsu vuosikokoukseen lähetetään jäsenille tämän jäsentiedotteen mukana. Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat. Vuosikokouksen jälkeen teatteriryöryhmä **Ari-Pekka Lahti – Hinriikka Lindqvist – Kirsikka Moring** kertoo sanoin ja kuvin draamatyöpajansa arkeologisista kaivauksista Marin teatterifestivaaleilla 2018.

Dramaturgi-kirjailija **Elli Salon** vetämään työpajaan osallistui tusina eri kansallisuuksia edustavaa kirjoittajaa, jotka yhdessä etsivät uusia draaman ja kertomisen muotoja. Löytyikö jo jotain – miten työ jatkuu?

Vuosikokouksen jälkeen on tarjoilua. Tervetuloa!

MITEN TULLA M. A. CASTRÉNIN SEURAN JÄSENEKSI?

M. A. Castrénin seuran jäseneksi voi liittyä täyttämällä Jäsenrekisteritiedot -kaavake (löytyy kotisivuilta www.macastren.fi, voidaan myös lähettää postitse) ja lähettämällä se joko postitse tai sähköpostitse seuraan. Jäsenmaksukategoriat löytyvät tämän tiedotteen takakannesta.

Jäsenenä tuet seuran toimintaa ja edistät yhteisiä arvoja ja tavoitteita. Jäsenmäärä vaikuttaa näinäkin aikoina esim. apurahoja haettaessa – jokainen jäsen on meille tärkeä.

Seuran jäsenet saavat jäsentiedotteita ja alennuksia alan uutuuskirjoista. Jäsenille järjestetään tapahtumia ja räätälöityjä kulttuurimatkoja Venäjän suomalais-ugrilaisille alueille. Voit vaikuttaa seuran toimintaan vapaaehtoisena erilaisten tapahtumien yhteydessä. Ja tietenkin myös osallistumalla vuosikokoukseen!

HUOM! Jäsenyyden voi antaa myös lahjaksi – vaikkapa hänelle, jolla on jo kaikkea ...

KARHUNKYNSIAMULETTI SIPERIASTA, NIINIVIRSUT KESKI- VENÄJÄLTÄ, SOROKKA ITÄ-KARJALASTA Kansallismuseon suomalais-ugrilaisista kokoelmista

Amanuenssi **Anna-Mari Immosen** työpöydälle kuuluvat Kansallismuseon suomalais-ugrilaiset kokoelmat. Hän kertoo ajankohtaisista kuulumisista työhuoneellaan museossa.

Monet meistä muistavat kansallismuseon kellarikerroksessa aikoinaan sijainneet suomalais-ugrilaiset kokoelmat, pienet mutta niin kiinnostavat. Jossain vaiheessa oli mahtava Tennispalatsi ja sen vaihtuvat upeat näyttelyt. Mitä Kulttuurien museolle kuuluu nyt?

Kulttuurien museon toiminta Tennispalatsissa päättyi tosiaan vuonna 2013. Sen jälkeen työ kokoelmien parissa on jatkunut entiseen tapaan. Kulissien takana tehdään koko ajan aktiivista, isolle yleisölle usein näkymättömäksi jäävää työtä. Niin suomalais-ugrilaiseen kuin yleisnografiseen kokoelmaan kohdistuu jatkuvasti ulkopuolista kiinnostusta ja asiakaspalvelu on ollut viime vuodet vilkasta. Saamme yhteydenottoja ympäri maailmaa. Myös kokoelmien sähköistä saavutettavuutta lisätään koko ajan avaamalla uusia kokonaisuuksia FINNA:ssa (museoiden, arkistojen ja kirjastojen yhteinen, yleisölle avoin hakujärjestelmä).

Verkkonäyttelyinä voi hienosti tutustua sekä suomalais-ugrilaisiin että yleisnografisiin kokoelmiin ja kahteen näyttelyyn: ”Kaukaa Haettua – Suomalaisen tutkimusmatkailun ja kansainvälisten kontaktien historiaa”, ja ”Suomesta Siperiaan – Verkkonäyttely hantiksi, mansiksi, suomeksi ja englanniksi suomalaisten tutkimusmatkoista obinugrilaisen pariin, valottaa myös hantien, mansien ja suomalaisten nykyistä elämänmenoa”. Onko suomalais-ugrilaisen tai yleisnografisen kokoelman esineitä esillä tällä hetkellä Kansallismuseossa?

Viime vuosina Kansallismuseon tiloissa on järjestetty useampi näyttely, joissa on ollut esillä em. kokoelmien esineitä, mm. Uskontojen maailma (2014–2015), Arktisen henki (2017) ja nyt uusimpana näyttelyinä 5.4.2019 avautuva Jälkiä. Siinä tarkastellaan, miten ihminen on kulttuurinsa, hyötykäytön tai ahneutensa johdosta käyttänyt eläimiä tavoilla, jotka tänä päivänä laajasti kyseenalaistetaan ja tuomitaan.

Esillä on museokokoelmiin kertyneitä esineitä kaikilta mantereilta, kuten norsun syöksyhampaista, gorillan pääkallo, norsunluuveistoksia ja jääkarhun turkiksesta valmistetut housut. Näyttely on esillä 4.8.2019 asti.

Kuuluisan arkkitehtikolmikön **Gesellius, Lindgren** ja **Saarinen** suunnittelema Kansallismuseo avattiin vuonna 1916, ja uusia kokoelma- ja näyttelytiloja on pohdittu jo pitkään. Kansallismuseon lisärakennuksen arkkitehtuurikilpailu on parhaillaan käynnissä. Mitä tiloja osittain maan alle suunniteltuun lisärakennukseen on ajateltu – ehkä osa 14 000 esineen suomalais-ugrilaisesta kokoelmasta saisi näyttelytilaa tässä yhteydessä?

Lisärakennuksen valmistuminen tulevaisuudessa mahdollistaa näyttelytilojen kasvattamisen ja toivottavasti tässä yhteydessä saamme myös suomalais-ugrilaisia kokoelmia esille!

Kokoelmaa kartutettiin tutkimusmatkojen avulla satakunta vuotta sitten. Vieläkö suomalais-ugrilaisia kokoelmia on mahdollista kasvattaa? Ainakin matkustaminen on hivenen helpompaa nykyään. Mitä osaa kokoelmista tekisi mieli vielä lisätä?

Todellakin, suurin osa suomalais-ugrilaisen kokoelman 14 000 esineestä kerättiin vuosina 1898–1927. Silloin kokoelmien karttumista ohjasivat aivan eri syyt kuin tänä päivänä. Edelleen suomalais-ugrilaiseen kokoelmaan otetaan joitakin esineitä joka vuosi. Hankintojen on oltava tarkkaan perusteltuja ja Kansallismuseon kokoelmastrategian mukaisia.

Olet itsekkin tehnyt kenttätömatkoja Venäjän suomalais-ugrialaisten kansojen pariin. Kerro jotain niistä!

*Olin mukana useammalla dosentti **Ildikó Lehtisen** ohjaamalla kenttätömatkalla, jotka suuntautuivat Marinmaalle Shorunzhan kylään 2000-luvun alkuvuosina. Matkat lisäsivät hyvin paljon ymmärrystä suomalais-ugrialaisten kansojen nykytilanteesta Venäjällä, mikä on tärkeää nykyisessä työssäni. Omalta osaltani kenttätöiden tekeminen loppui lasteni syntymään, mutta nyt kun he ovat jo isompia, niin lähtisin mielelläni kentälle uudestaan!*

Mikä on suosikkiesineesi?

*Suomalais-ugrilaiseen kokoelmassa on useita äärettömän mielenkiintoisia esineitä yli 150 vuoden ajalta, tässä on yksi vanhimmista: professori **August Ahlqvistin** vuonna 1856 Volgan mutkaan suuntautuneelta matkalta hankkima vuorimarilaisen naisen rintakoriste.*

Kuva: Markku Haverinen / Museovirasto.

Kiitos haastattelusta!

Huom! Kansallismuseon sivuilla voi kuka tahansa käydä inspiroitumassa ja ideoimassa lisärakennuksen ja myös museopihan käyttömahdollisuuksia: www.uusikansallinen.fi

Pyhän koiran niemi. Siperian alkuperäiskansojen tarinoita ja kulttuuria Hanti-Mansiasta

13.4. – 29.9.2019

Etelä-Karjalan museo, Kristiinankatu 15, Lappeenrannan linnoitus, Lappeenranta. Puh. 05 616 2255
Linnoituksen museon yhteislippu 10 € / 8 €
Avoinna ti–su klo 11–17

Hanti-Mansian Luonnon ja ihmisen museon kanssa toteutettu näyttely esittelee suomalais-ugrilaisen hanti-kansan muinaisia taruja ja kulttuuria. Kansatieteellisessä näyttelyssä tutustutaan hanteihin ja heidän esineistöönsä, kulttuuriinsa ja kiehtoviin taruihin ihmisen, eläinten ja luonnon yhteydestä.

Huom! M. A. Castrénin seura suunnittelee jäsenmatkaa näyttelyyn toukokuussa. Asiasta tarkemmin myöhemmin sähköpostilistalla ja FB:ssa. Kiinnostuneet voitte jo ilmoittautua alustavasti seuran toimistoon!

Kuva: Luonnon ja ihmisen museo, Hanti-Mansia.

9D-LUOKKA M. A. CASTRÉNIN JALANJÄLJILLÄ

Kielten päivä

Maanantaina 11.8. Mukkulan koulun 9.D-luokalla oli alkamassa mielenkiintoinen päivä. Kello 7.58 Lahdessa 17 oppilasta ja 3 opettajaa nousivat junaan määränpäivänä Helsinki ja upea M. A. Castrenin seura. Kävelymatalla sinne saimme pieniä kulttuuriannoksia ohittaessamme Senaatin torin ja Tuomiokirkon. M. A. Castrenin seura sijaitsee kauniissa rakennuksessa. Perillä vastaanotto oli ihana ja lämmin. Henkilökunnasta näki, että he rakastavat työtään. Arvostan ja kunnioitan erittäin paljon heidän työtä.

Opin paljon uusia asioita sukukielistä, niiden historiasta ja kulttuureista. Tutkimusmatkoista kertovat tarinat olivat mielenkiintoista kuunneltavaa. Seura on nimetty tutkimusmatkailija Matias Mehsanteri Castrenin mukaan. Koulussa ennen vierailua tutustuimme sukukieliin ugri.net-sivuston avulla. Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen ja hallituksen varapuheenjohtaja Anne Helttunen kertoivat mielenkiintoisia ja tärkeitä tietoja sukukielistä. Heitä oli mukavaa kuunnella, koska he kertoivat myös omista kokemuksista ja matkoista. He ystävällisesti tarjosivat meille karjalanpöytäkirjoita, porkkanoita ja mehua. Olen ylpeä luokastani, koska jokainen jaksoi keskittyä ja kunnioittaa vierailua.

On erittäin tärkeää, että jokainen puhuu ja ylläpitää omaa äidinkieltään, jotta kieliä ei katoaisi. Tiesithö, että uraalilaisia kieliä on muutamia kymmeniä? Minä ainakin yllätyin. Erityisesti minulle jäi mieleen kuinka ainutlaatuisia sukukielemme ovat. Jokainen kieli on erittäin tärkeä. Saamme olla ylpeitä suomen kielestä ja sen sukukielistä.

Szivelyes köszönöm! Sudamlík aítáh! Sydämellinen kiitos!

Oona Ylinen

Vierailumme M.A.Castrenin Seurassa

Saavuimme viimeisinä jyrkkiä portaita pitkin M.A.Castrenin seuran toimistoon. Rakennus oli hieno ja yksi Helsingin vanhimmista kerrostaloista. Vastaanotto oli lämmin ja tunsimme olomme tervetulleiksi. Siellä meille kertoi suomalais-ugrilaisuudesta toiminnanjohtaja Maria Lappalainen ja varapuheenjohtaja Anne Helttunen.

4

He ystävällisesti tarjosivat meille myös välipalaa.

Opimme uutta tutkimusmatkailija M.A.Castrenista, Suomen sukukielistä sekä Siperiasta. Käsityksemme Siperiasta muuttui positiivisemmaksi, kun kuulumme sen olevan muutakin kuin metsää ja lunta.

Luokkakaveristamme Ellenistä opimme, että hänellä on saamelaista sukua ja eräästä hänen sukulaisestaan on tehty myös elokuva.

Erityisesti mieleemme jäi lämmin henkilökunta ja hieno rakennus, jossa toimisto sijaitsi. Myös hienoa, kun Anne Helttunen kertoi käyneensä paikoissa joissa suomalais-ugrilaisia kieliä puhutaan. Mielestämme on hienoa, että joku tutkii Suomen sukukieliä ja kertoo niistä eteenpäin!

Tuulia Koskinen ja Emmi Partanen 9D

M.A Castrenin ystävällinen seura

Saapuminen M.A Castrenin seuralle oli miellyttävä. Vastaanotto oli lämmin ja minulle tuli oikein tervetullut olo. Ympäristö oli ulkonäöltään miellyttävä, ja vähän vanhahtava tilikuvio sisäympäristön seinillä toi huoneeseen rauhallisen tunnelman. Meidät istutettiin pitkään pöytään. Meille tarjoiltiin pikkuporkkanoita, sekä pöytäkirjoita. Se oli mukava yllätys.

Kun olimme keskustelleet tovin verran, aloimme puhua omista sukujuuristamme. Mielestäni on mielenkiintoista, että luokkamme on täynnä eri kulttuurikuntiin kuuluvia oppilaita. Varsinkin, kun olemme nuori yhdeksäs luokka Lahdesta. Eräs luokkakaverini kertoi hänen äitinsä olleen kotoisin Siperiasta. Minultakin kysyttiin sukujuuristani. Kerroin olevani juuriltani saamelainen. Kerroin myös kuuluisasta sukulaisistani, joista on myös tehty elokuva. Hyvä ystäväni on kotoisin Filippiineiltä ja hän kertoi äidinkieliensä olevantagaloug, waray-waray ja englantia. Vaikka mikään edellä mainituista kielistä ei olekaan suomalais-ugrilinen kieli, ne otettiin mukavasti keskusteluun mukaan.

Me kaikki pidämme suomalais-ugrialaisten kielten elossa pitämistä tärkeänä. Keskustelimme M.A Castrenin kokemuksista ja

mieleeni jäi kummasti se, ettei Castren voinut oikein kirjoittaa muistiinpanoja kovan pakkasen takia. Jännä asia mielestäni on, että todella monet pienet suomalais-ugrilaiset kielet ovat levinneet Venäjän eri kolkkiin. Vaikka monet niistä kielistä eivät olekaan kovin hyvässä asemassa, kielillä on silti puhujia jotka estävät kieltä kuolemasta sukupuuttoon.

Kaiken kaikkiaan, kokemus oli mielestäni todella mukava. Seura ei pitänyt luokkaani nälkäisenäkään ja meille tarjottiin McDonald's-ateriat. Henkilöt, jotka ottivat meidät vastaan, olivat oikein sydämellisiä ja lämpimiä. Jaskoin kuunnella ja keskittyä heidän opetuksiinsa.

Ellen Sova

M.A CASTRENIN SEURA

Haluamme ensiksi kiittää vieraanvaraisuudesta ja siitä että maksoitte meno- ja paluu- liput ja vielä kaiken lisäksi McDonalds -ruuat.

Saavuimme toimistolle aamulla varhain, joten muistikuvamme on hieman hämärä aamusta. Muistamme kyllä hyvin, että saimme mini porkkanoita, karjalanpiirakoita ja omenamehua.

Henkilökunta toimistolla oli erittäin mukavaa ja leppoisaa. He kertoivat meille M.A Castreenista, esim. millaista hänen matkailu oli ja mitä kaikkea hän koki. Luokassamme oli myös oppilas (eli minä) joka kertoi äidistään joka oli kotoisin Siperiasta.

Mieleemme jäi se kun he kertoivat että auttavat nykyään Venäjällä asuvia sukukieliä osaavia ihmisiä. M.A Castreenille tapahtui jatkuvasti jotain, hän jopa tippui koiravaljakon kyydistä, koska hän oli niin pitkä.

Pamela Kyllönen, Roope Javanainen, Niko Huuonen

M.A.Castrenin seurassa vierailu

Kävimme vierailulla M.A.Castrenin seuran luona, seuran vastaanotto oli lämmin ja ystävällinen. Istuimme suuren pöytään ja meille tuotiin porkkanoita, piirakoita ja omenamehua. Sen jälkeen henkilökunta kertoi meille Matthias Alexander Castrenista ja siitä miten hän teki pitkään kestäviä tutkimusmatkoja Siperiaan. Opimme, että maailmassa on todella paljon pieniä kielitä, jotka häviävät pikkuhiljaa. Seura yrittää auttaa juuri näitä suomen sukukieliä. Luokallamme on muutamia jotka ovat eri äidinkielisiä ja osa puhuu niitä kotonaan. Mielestämme Suomalais-ugrilais kielitä pitää suojella, jotta ne pysyvät täällä vielä kauan.

Samuel Paljakka, Viljami Wessman ja Juuso Turunen

Luokka opettajineen osallistui viime vuonna uudistetun ugri.net-sivuston koekäyttöön –

KIITOS 9D!

Mukkulan koulun 9D-luokan oppilaita

KIRJALLISUUDEN VAIHTOA JA KULTTUURITEKOJA – katsaus käänöskirjallisuuteen suomalais-ugrialaisten kielten kesken

Nykyaikana puhutaan paljon kirjallisuusviennistä niin bisneksenä kuin kulttuurisen ja yhteiskunnallisen vuoropuhelun avartajana. Tämän katsauksen aluksi esittelen olemassa olevia tukimuotoja. Tarkastelen myös suomalaisen kirjallisuuden käänösten tilaa eri suomalais-ugrilaisissa kielissä sekä suomennoksia suomalais-ugrilaisista kielistä.

Suomalaisen kirjallisuuden viennin rahallisesti tärkeitä kohdealueita ovat englanninkielinen maailma laajasti sekä yksittäisistä maista esimerkiksi Hollanti, Ranska ja Saksa. Suomalaisen kirjallisuuden käänöksiä julkaistaan vuosittain yli 40 kielellä, joukossa myös suomalais-ugrilaisia kieliä. Haettavana olevat tuet koskevat kaikkia kielialueita.

Käänös- ja painatustukea

Kirjallisuuden vientikeskus FILI jakaa Suomen opetus- ja kulttuuriministeriön käänös- ja painatustukia sekä ulkomaalaisille että suomalaisille kustantajille. Suurin osa tuista kohdistetaan kirjallisuutemme julkaisemiseksi ulkomailla. Näin kirjallisuutemme kurottelee osaksi maailmankirjallisuutta. Pienempi osuus on tarkoitettu kirjallisuuden suomennosten julkaisemisen tukemiseen.

Ulkomaalaiset kustantajat voivat hakea käänöstukea ja lasten kuvakirjojen sekä sarjakuvakirjojen painatustukea. Hakeminen on helppoa sähköisen hakulomakkeen avulla. Vuosittain hakukierroksia on kolme: tammikuu, huhtikuu ja lokakuu. Lisää tietoa saa FILlin kotisivulta: <https://www.finlit.fi/fili/tuet/suomennostin-ja-saamenkielinen-kauno-ja-tietokirjallisuus-muille-kielille/>.

Suomalaiset kustantajat voivat hakea suomennostukea kaksi kertaa vuodessa: huhtikuussa ja lokakuussa. Tukea voi hakea myös kokoomateoksille ja kirjallisuuslehdissä julkaistaville suomennoksille. Lisää tietoa saa FILlin kotisivulta: <https://www.finlit.fi/fili/tuet/>. Erillinen tukiohjelma on saamenkielisen kaunokirjallisuuden suomennamiseen, jota voivat hakea sekä kustantajat että kirjallisuuslehdet. Samoin erillinen ohjelma on saamen kielillä tai itäisillä suomalais-ugrilaisilla kielillä kirjoitetun, suomennettavan kaunokirjallisuuden tuotantokuluihin, ts. kirjan painatuskuluihin.

Kirjallisuusvaihdosta suomalais-ugrialaisten kielten välillä

Eniten suomalaisen kirjallisuuden käänöksiä julkaistaan viroksi ja unkariksi. Vähemmistökielilläkin on julkaistu ja julkaistaan, mutta kovin satunnaisesti. Syitä on monia, esimerkiksi erilaiset kustannustoiminnan mekanismit tai kielten riittämättömät opiskelumahdollisuudet. Tässä joitakin nostoja ja makupaloja.

Viro ja Unkari

Kirjallisuuden vientikeskus FILIn tilastojen (<https://www.finlit.fi/fili/kirjallisuusvienti/tilasto-ja-ja-selvityksia/>) mukaan suomalais-ugrilaisista kielistä vuosi vuoden jälkeen viro pysyttelee viiden käännyimmän kielen joukossa ja unkarikin yltää vuosittain Top10-listalle. Kirjallisuuden lajeja tarkasteltaessa kummallakin kielellä julkaistaan aikuisten proosaa sekä lasten- ja nuortenkirjallisuutta, Virossa myös huomattava määrä tietokirjallisuutta. Kustantajien joukkoon mahtuu niin suuria kuin pieniä toimijoita, joista osa saattaa olla erikoistunut juuri tietyn kirjallisuudenlajin julkaisemiseen. Kirjallisuudellamme vaikuttaa olevan ilahduttavan vankka jalansija kummassakin maassa, mikä kielisukulaisuutemme lisäksi saattaa johtua muun muassa siitä, että se on monipuolista, moniäänistä, laadukasta ja kiinnostavaa. Niin Virossa kuin Unkarissa suomen kieltä voi opiskella laajasti, joten ammattikäytäjiä on riittävästi.

Entä miten virolainen ja unkarilainen kirjallisuus rikastuttavat suomalaista kirjallisuuskenttää? Virolaista kirjallisuutta julkaistaan vuosittain noin 10 nimekettä, mikä on melko hyvä määrä. Aivan itsestään tähän ei ole päästy vaan sen eteen on tehty ja tehdään paljon työtä. Viro oli Helsingin kirjamesseujen teemamaa vuonna 2011 ja Turun kirjamesseilla kunniavieraana vuonna 2018. Messunäkyvyyden myötä myös mediaa virolainen kirjallisuus on kiinnostanut yhä enemmän, ja näin suomennokset ovat löytäneet lukijansa – tai pikemminkin lukijat löytävät virolaisen kirjallisuuden. Unkarilainen kirjallisuus oli fokuksena Helsingin kirjamesseilla 2012. Tuolloin julkaistiin kymmenkunta suomennosta, ja teemavuoden jälkeenkin julkaistaan vuosittain yksittäisiä teoksia, niin proosaa kuin runoutta. Suomentajatilanne niin virosta kuin unkarista julkaistavaan määrään nähden on hyvä. Suomessa toimivat Viro- ja Unkaristävyyssurat sekä kulttuuri-instituutit

järjestävät toistuvasti kirjallisuusaiheisia tapahtumia, joissa käännskirjoja esitellään.

Saame

Suomalaista kirjallisuutta julkaistaan inarin-, koltan- ja pohjoissaameksi aina silloin tällöin. Käännettyjen kirjailijoiden joukossa ovat muun muassa **Tove Jansson**, **Timo K. Mukka** ja **Rosa Lixsom**. Aivan viime vuosina myös **Mauri Kunnaksen** *Koiramäen talossa* sekä **Aino Havukaisen** ja **Sami Toivosen** kuvakirja *Tatu ja Patu päiväkodissa* on julkaistu kolmella saamen kielellä.

Kirjamessut ovat – Viron ja Unkarin teema- maiden tavoin – oivallinen kehys kirjallisuuden tunnetuksi tekemiseksi käännösten avulla. Näin myös saamelaisen kirjallisuuden, nimittäin Saamenmaa oli Turun kirjamessuilla 2015 teemana, ja messujen aikoihin julkaistiin kymmenisen suomennosta, joihin voi tutustua esimerkiksi Ylen uutisten linkissä: <https://yle.fi/uutiset/3-8270761>. Lasten kuvakirjojen lisäksi on suomennettu myös runoutta. Nostan esille **Kaisa Ahvenjärven** kääntämän tuoreen antologian *Tuulisolmut* (Poesia 2018 <https://kiiltomato.net/kaisa-ahvenjarvi-tuulisolmut/>).

Karjala ja vepsä sekä uralilaisia kieliä

Itärajan lähialueiden sukulaiskielillemme on käännetty Kalevalan lisäksi esimerkiksi **Juhani Ahoa**, **Tove Janssonia** ja myös **Mauri Kunnaksen** *Koirien Kalevala*. Osan käänöksistä on julkaissut Karjalan kielen seura Helsingissä.

FILIn ylläpitämän käänöstietokannan mukaan <http://dbgw.finlit.fi/kaannokset/index.php?lang=FIN> kansalliseepoksemme *Kalevala* on julkaistu mariksi, mokšaksi ja udmurtiksi.

Eršän kielellä on vuonna 2000 julkaistu **Arto Paasilinnan** *Isoisää etsimässä* ja komiksi vuonna 2014 **Pauli Kallion & Pentti Otsamon** sarjakuvaromaani *M. A. Castrén ja Siperian kielioppi*. Kaikkein eniten käänöksinä on julkaistu mariksi, runsas 10 teosta. Niiden joukossa on suomalaisia klassikoita ja myös nykykirjallisuutta. Marinnosten suhteellisen suuri määrä on enimmäkseen kääntäjä **Valeri Alikovin** (1960–2016) ansiota.

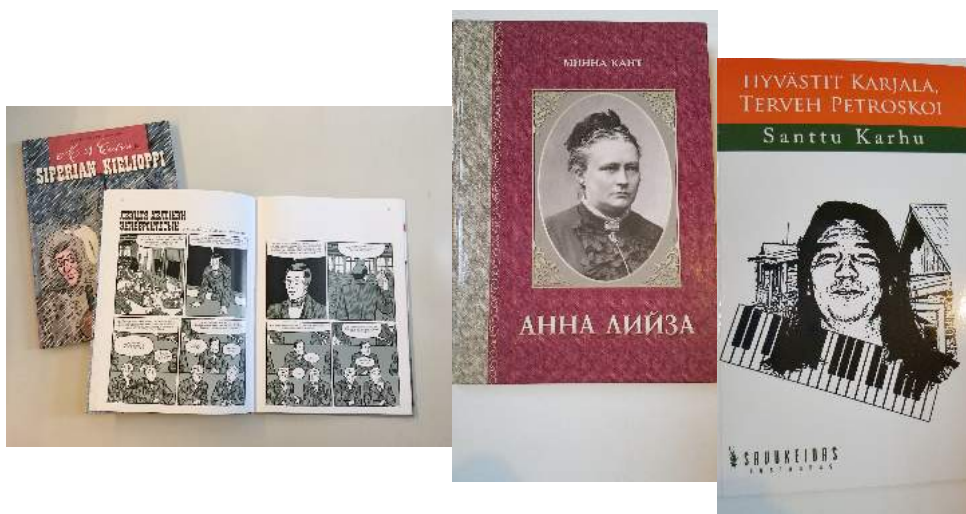
Kansalliskirjastomme Finna.fi-tietokannan (www.finna.fi) mukaan 1980–1990-luvulla on julkaistu runo- ja novelliantologioita hantin, mansin ja komin kielistä. 2000-luvun suomennoksista nostettakoon esiin **Leena Laulajaisen** ja **Svetlana Hämäläisen** *Vaahterat palavat – Nykymarilaisen naislyriikan antologia* sekä **Ville Roposen** toimittama *Bjarmia – Suomensukuisten vähemmistökansojen runo-antologia*.

Kustantajien ja kääntäjien verkosto

M. A. Castrénin seura järjesti syksyllä 2017 kustantajavierailun, johon osallistui kustantajia Karjalasta, Komista ja Marista. Helsingin kirjamessuille saapuneet vieraat tapasivat suomalaiskollegoitaan, ja tapaamisten yhteydessä keskusteltiin kirjoista, kustantamisesta ja tulevista mahdollisista käännöshankkeista. Yhdeksi pullonkaulaksi todettiin kääntäjien puute. Kustantajien ja kääntäjien verkoston vahvistaminen on tärkeää uusien käännöshankkeiden toteuttamisen kannalta.

MERJA AHO

kääntäjäkoordinaattori
Kirjallisuuden tiedotuskeskus
FILI

Seuran sähköisiltä tiedotuskanavilta saat tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja uutisista suomalais-ugrilaisessa maailmassa:

- * **Klikkaa itsesi sivuille, tykkää ja tule ystäväksemme:**
Facebook: M. A. Castrénin seura MAC
- * **Liity seuran sähköpostitiedotuslistalle** – lähetä sähköpostiosoitteesi osoitteeseen marja.lappalainen[a]castren.inet.fi.

Voit halutessasi saada jäsentiedotteesi sähköisesti lähettämällä viestin osoitteeseen marja.lappalainen[a]castren.inet.fi.

M. A. Castrénin seura

Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen
puh. +358 (0)50 54 36 888
marja.lappalainen[a]castren.inet.fi

Posti- ja käyntiosoite:
Mariankatu 7 A 5
00170 Helsinki

Päivystys keskiviikkoisin klo 9.00–13.00

<http://www.macastrén.fi>
FB: M. A. Castrénin seura MAC

<http://www.ugri.net>

M. A. Castrénin seura on perustettu Helsingissä vuonna 1990. Se pyrkii ylläpitämään ja kehittämään yhteyksiä Venäjällä asuviin uralilaisia kieliä puhuviin kansoihin. Seuran jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla yhteystietonsa toimistoon puhelimitse, sähköpostitse tai postitse. Jäsenmaksut ovat vuosijäseniltä 20 €, opiskelijajäseniltä 10 €, ainais- ja yhteisöjäseniltä 200 € ja ainaisyhteisöjäseniltä 1000 €.

Hallituksen jäseniä ovat MuT Maari Kallberg (pj.), kääntäjäkoordinaattori Merja Aho (Kirjallisuuden vientikeskus FILI), toiminnanjohtaja Anne Helttunen (vpj., Äidinkielen opettajain liitto), amanuenssi Anna-Mari Immonen (Museovirasto), kirjailija Riina Katajavuori, opiskelija Tomi Koivunen (Turun yliopisto), arkeologian professori Mika Lavento (Helsingin yliopisto), toimittaja Kirsikka Moring, FT Merja Salo (Helsingin yliopisto).